

„Háború és béke”. Az Egyház túl van az első üldöztetés-sorozaton. Az üldöztetés miatt szétszóródtak, ezt a maguk (és a magunk) gondolkodásával rossznak tartanánk. De ennek eredménye az, hogy már több gyülekezet van – több helyen, többfelé világíthatnak, tanúskodhatnak. Az történt, amit az Úr Jézus megmondott: „tanúim lesztek Jeruzsálemben, Júdeában, Samáriában...”.

A gyülekezeteknek békességük van – nemcsak azért, mert elmúlt az első üldözés, hanem azért is, mert nincs belső bomlasztás: még nem kerültek be közéjük tévtanítók. Krisztus van nemcsak a gyülekezeti alkalmak (az igehirdetések, tanítások) középpontjában, hanem az életük középpontjában is. „Az Úr félelmében élnek”: az által élnek, hogy Krisztuséi lettek, Ő adott nekik önazonosságot és közösséget („ki vagyok én”, „kik vagyunk mi”). – Az Úr félelme a bölcsesség kezdete is. Az, hogy félik az Urat, bölcsességet ad: úgy tudnak ítéletet alkotni, döntéseket hozni dolgokról, hogy azt kutatják: tetszik-e ez az Úrnak? A „ki vagyok én” kérdésre ezt felelik: Isten gyermeke, Krisztus megváltottja, ezért úgy akarok élni, ahogyan neki tetszik. Nem azt keresem: „hol a határ”, ahol még nem vétkezem, hanem azt: hogyan ismerhetném meg, hogyan érthetném meg Őt egyre jobban, hogyan élhetek az Ő tetszésére.

A gyülekezet gyarapodását is Ő adja (nem erőlködnek, nem ötletelnek) – „a Szentlélek vigasztalásában” járnak, ezért sokasodnak. A „vigasztalás” pártfogás, bátorítás is; mindaz, amit Jézus elmondott a Szentlélek munkájáról, pl. „megtanít titeket mindenre”, „eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek”, „nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a Szentlélek”; és amit az apostolok írtak róla, pl. „bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt arról, hogy Isten gyermekei vagyunk”. – A görög szöveg: „a Szentlélek vigasztalásával sokasodtak”. Különböző fordítások értelmezése: (1) a Szentlélek vigasztalja (pártfogolja, bátorítja) őket, ezért sokasodnak, vagy: (2) a Szentlélek vigasztalásával lesznek egyre inkább betelve, az sokasodik bennük.

Az Úr nem vette ki őket a világból, ott maradtak, világítottak, és ehhez a világossághoz jöttek mások. Olyanok, akik maguk is szerettek volna az Úr félelmében járni, és kívánták a Szentlélek vigasztalását. „Mások közül senki sem mert hozzájuk csatlakozni.” (ApCsel 5,13)

Figyelik a hívők (mint egyének) és a gyülekezet életét is.

Létezik közösségi (gyülekezeti) evangélizáció és egyéni misszió. Itt inkább az utóbbi folyhatott: nincs szó „programok” szervezéséről a még nem hívők számára.

- Az egyéni misszió: megélni azt, ahogy Jézus Krisztus tanított és cselekedett és megéli bennem; megvallani, hogy azért élek így, mert keresztyén vagyok.
- A cél az, hogy mások is megtérjenek. Ha valaki kedvesen fogadja a bizonyágtételünket, az még nem megtérés. Lehet, hogy nem érti, lehet, hogy már „nincs messze az Isten országától”, de nincs is még bent.

Nem aggódnak, hogy hogyan fogják átélni / túlélni a következő üldöztetést. Péter (és a többi tanítvány) Jézustól hallotta, hogy őket is üldözni fogják.

Még nem ismerték a „konstantinuszi keresztyénséget”, amelynek lényege, hogy (világi szempontból) „megéri” keresztyénnek lenni, és erre épül rá az egyház mint szervezet. A mai hívők számára kísértés, hogy beolvadjanak ebbe. Pl. megelégedjenek azzal, hogy ők egy „élő gyülekezet” vagy egy helyes tanítású egyház (gyülekezet) tagjai. A reformáció, az ébredések tanulsága, hogy a Szentlélek a „hivatalos keresztyénségből” is kihív embereket és közösségeket igazi követésre. Ezt az igével teszi, amely a „hivatalos egyházban” is hangzik, és ha valaki az igének hisz, és nem „az írástudók hazug tollának”, az felébredhet – és aki felébred, azt támadni fogják. Fontos, hogy hívő közösséget találjon.

Péter bejárja a gyülekezeteket (amelyek az üldöztetés következtében jöttek létre). „Legeltesd az én juhaimat!” – ennek a parancsnak engedelmeskedik. Nem jut el minden egyes hívőhöz, de eljut minden gyülekezetbe, és oda, ahol személy szerint rá van szükség: Éneász meggyógyítása, Tábita feltámasztása, ill. ApCsel 8-ban Samáriában az ottani ébredés „teljessé tétele”.

Éneász: Péter csodát tesz, „mindenki látja” – hogyan lesz ebből hit? (35. v.: megtértek az Úrhoz). Ehhez kell a gyülekezet jelenléte és bizonyágtétele. Isten Lelke, aki azt (is) munkálja, hogy ne csak a testi gyógyulást kívánják az emberek. Ő tette képessé Pétert is arra, hogy csodát tegyen. – Ahol nem Isten Lelke van jelen, ott is történhetnek csodák, testi gyógyulások, de nem térnek meg emberek az Úrhoz.

Péter a saját életében nem juthatott el mindenhova, de az evangélium akkor és a későbbiekben igen. Erről Isten gondoskodik, akár az üldöztetéseken keresztül is.

- A közvetlenül ez utáni események: Péter Tábita miatt Joppéba megy, onnan Cézareába Kornéliuszhoz, ennek kapcsán értik meg a jeruzsálemi hívők, hogy „a pogányoknak is adott az Isten megtérést az életre”.
- Ennek a következménye az is, hogy (ApCsel 15) a jeruzsálemiek a pogánykeresztyénnel egységre tudnak jutni. Mindezt Isten „szervezi”.
- Másik szál: István halála – Saul megtérése, majd Antióchiába kerülése (egy olyan gyülekezetbe, amely szintén „az Istvánért támadt üldözés” nyomán alakult).

Van-e ma Magyarországon a gyülekezeteknek békességük? Nincs „hivatalos”, országos üldözés, mint sok más helyen. Nálunk nincsenek Olaf Latzel, Päivi Räsänen-féle esetek – vagy mégis? (Zsarnai Krisztián, akit néhány éve elmozdítottak iskolalelkészi pozíciójából, mert némely szülőnek nem tetszett az igehirdetése.) – Vannak tévtanítások, egyéni ambíciók, és ezek miatt szakadások. Nagy szükség van az ezektől való megtisztulásra – a békességre, amit a Szentlélek teremt azzal, hogy az Ige által parancsol, tanít, vezet minket. Arra, hogy „az Úr félelmében, a Szentlélek vigasztalásában járjunk”, mert akkor fogunk gyarapodni, sokasodni.

Amikor nincs üldözés, az „nyitott ajtó”: a hívő és a gyülekezet világíthat, bizonyágot tehet, az új hívőkkel nőhet a gyülekezet. Amikor van üldözés, az is nyitott ajtó, amelyen a hívők eljuthatnak új helyekre. „Ha pedig üldöznek az egyik városban, meneküljete a másikba.” (Mt 10,23) Bárhol vagyunk, bárhová kerülünk, az Úr azt akarja, hogy ott megtérjenek hozzá. Ehhez a megfelelő „légkör” az a békesség, ami abból ered, hogy az Urat féljük, és az Ő vigasztalásában járunk. Ez a békesség tesz képessé arra, hogy félelem és megalkuvás, csonkítás nélkül tegyünk bizonyágot Krisztusról. Így fognak megtérni, így fogunk sokasodni mi, és növekedni Isten Országá.

„Mert így parancsolta meg nekünk az Úr: Pogányok világosságává teszlek, hogy üdvösségük légy a föld végső határáig.” ApCsel 13,47